

ที่ กค 0725/17984

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ที่ 7945 กค.2
วันที่ 21 ก.ย. 2550

กระทรวงการคลัง
ถนนพระราม 6 กท.10400

สวค. 3/563
วันที่ 21.9.50
เวลา 16.20

20 กันยายน 2550

เรื่อง อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - ทาจิกิสถาน

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีด่วนมาก ที่ นร 0504/11076 ลงวันที่ 17 สิงหาคม 2548

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. เอกสารประกอบการพิจารณาอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - ทาจิกิสถาน
จำนวน 20 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วย
- 1.1 ร่างอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐทาจิกิสถานฉบับลงนามย่อ
 - 1.2 ร่างคำแปลอนุสัญญาฉบับลงนามย่อ
 - 1.3 บันทึกคำชี้แจง
2. หนังสือกระทรวงการต่างประเทศที่ กค 0703/895 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2550

ความเป็นมา

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้คณะผู้แทนไทยดำเนินการเจรจาจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศทาจิกิสถาน ซึ่งปรากฏผลว่า ในการเจรจา รอบสอง ณ กรุงเทปฯ คณะผู้แทนทั้งสองฝ่ายสามารถตกลงกันได้ทุกข้อบทและได้มีการลงนามย่อคำกับร่างอนุสัญญาฉบับที่ได้ตกลงกัน ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศได้มีหนังสือตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2 ให้ความเห็นชอบต่อร่างอนุสัญญาดังกล่าวแต่ในส่วนของรูปแบบและถ้อยคำมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเล็กน้อย ดังนั้นจึงเห็นควรนำเสนอคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในร่างอนุสัญญาดังกล่าวพร้อมกับอนุมัติให้กระทรวงการต่างประเทศรับไปดำเนินการทางการทูต และตามแบบพิธีของกฎหมายภายใน เพื่อให้อนุสัญญามีผลบังคับใช้ต่อไป โดยปรับปรุงรูปแบบร่างอนุสัญญาตามข้อเสนอแนะของกระทรวงการต่างประเทศข้างต้นก่อนการลงนามในอนุสัญญาของทั้งสองฝ่ายอย่างเป็นทางการ นั้น

/สาระ...

สาระสำคัญโดยสรุปของอนุสัญญาฯ

1. ขอบข่ายของอนุสัญญาฯ อนุสัญญาฯนี้ จะใช้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยหรือประเทศทางบกติดกัน หรือทั้งสองประเทศ และจะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากฐานเงินได้และผลได้จากทุน
2. วิธีขจัดภาษีซ้อน อนุสัญญาฯนี้ได้กำหนดในการขจัดภาษีซ้อน โดยใช้วิธี เครดิตภาษี กล่าวคือ ประเทศคู่สัญญาจะยอมให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ของตนนำภาษีที่เสียไว้แล้วในอีกประเทศหนึ่ง (ประเทศแหล่งเงินได้) มาหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศตนเท่าที่ได้ชำระไว้จริงในประเทศ แหล่งเงินได้ แต่ต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่คำนวณได้ในประเทศตน
3. การเก็บภาษีจากกำไรธุรกิจ ประเทศที่มีการจ่ายเงินได้หรือกำไร จะเก็บภาษีจากผู้รับเงินได้ซึ่งเป็นวิสาหกิจของอีกประเทศหนึ่งได้ต่อเมื่อวิสาหกิจนั้นดำเนินธุรกิจผ่านสถานประกอบการถาวรในประเทศที่มีการจ่ายเงินได้หรือกำไรนั้น และในการคำนวณกำไรเพื่อเสียภาษีของสถานประกอบการถาวรนั้นให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯ
4. การเก็บภาษีจากการขนส่งทางเรือและทางอากาศ ประเทศแหล่งเงินได้จะให้การยกเว้นเฉพาะภาษีเงินได้สำหรับการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ ส่วนการเดินเรือจะลดภาษีให้กึ่งหนึ่ง
5. การเก็บภาษีจากทรัพย์สินประเภททุน กรณีเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิ จะมีการจำกัดอัตราภาษีในประเทศผู้จ่ายเงินได้ โดยไม่ให้เกินกว่าอัตราภาษีตามที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้ กรณีค่าเช่าอสังหาริมทรัพย์ และผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ของสถานประกอบการถาวร และผลได้จากการขายหุ้นที่มีทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ให้ประเทศแหล่งเงินได้ยังคงมีสิทธิเก็บภาษีได้ เว้นแต่ผลได้จากการจำหน่ายเรืออากาศยานและอสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการขนส่งระหว่างประเทศ และผลได้จากการขายทรัพย์สินอื่นๆ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่ผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่เท่านั้น
6. การเก็บภาษีจากเงินเดือน ค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนจากการจ้างแรงงาน การให้บริการส่วนบุคคล หากมีการให้บริการในประเทศใดให้ประเทศนั้นมีสิทธิเก็บภาษีได้ แต่อาจได้รับยกเว้นภาษีตามเงื่อนไขที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้
7. บทบัญญัติพิเศษอื่นๆ เช่น กำนิยามทั่วไป วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ มีการบัญญัติขึ้นเพื่อให้การใช้บังคับอนุสัญญาฯเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ไม่เกิดการเลือกปฏิบัติระหว่างคนชาติ และได้มีการประสานงานเพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการเก็บภาษีของประเทศ คู่สัญญา

8. การเริ่มใช้และการเลิกใช้อนุสัญญาฯ เมื่อประเทศคู่สัญญาได้ดำเนินการตามแบบพิธีที่มีอยู่ตามกฎหมายภายในของตนในอันที่จะให้อนุสัญญามีผลบังคับ และได้แจ้งโดยวิธีการทูตให้ประเทศคู่สัญญาของตนทราบซึ่งกันและกันถึงการดำเนินการดังกล่าวแล้ว อนุสัญญาฯ จึงจะมีผลบังคับใช้ในส่วนของภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายนั้น จะใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากปีซึ่งอนุสัญญาฯ มีผลใช้บังคับและในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ นั้น อนุสัญญาฯ จะมีผลใช้บังคับสำหรับภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากปีที่ อนุสัญญาฯ มีผลใช้บังคับ

สำหรับการเลิกใช้นั้น ประเทศคู่สัญญาสามารถแจ้งการเลิกใช้ด้วยวิธีการทูตภายหลังจากที่อนุสัญญาฯ นี้มีผลบังคับมาแล้ว 5 ปี โดยแจ้งภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้และจะมีผลเลิกใช้กับเงินได้ที่เกิดขึ้นในปีภาษีถัดไป

ความเห็น

ร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ไทย-ทาจิกิสถาน มีสาระสำคัญเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ และป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประเทศคู่สัญญา ทำนองเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยเคยตกลงไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และมีผลใช้บังคับมานานแล้ว (ขณะนี้ 52 ประเทศ) การมีอนุสัญญาฯ ดังกล่าวจะก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยจัดหรือบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนอันเป็นอุปสรรคของการลงทุนระหว่างประเทศให้หมดไปในระดับหนึ่ง จึงทำให้ภาระภาษีซึ่งถือเป็นต้นทุนอย่างหนึ่งของนักลงทุนลดลงด้วย
2. การมีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนจะทำให้เกิดหลักประกันในการเสียภาษีที่แน่นอนและชัดเจน ซึ่งเป็นการช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนและทำให้นักลงทุนเกิดความมั่นใจในการลงทุนระหว่างประเทศ อนุสัญญาฯ จึงช่วยดึงดูดหรือจูงใจให้มีการลงทุนระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น
3. อนุสัญญาฯ จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุนและเทคโนโลยีระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากอนุสัญญาฯ ได้มีการจำกัดเพดานอัตราภาษีสำหรับเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิไว้ด้วย

4. การมีอนุสัญญาฯ นอกจากจะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการค้าและ
เป็นช่องทางขยายฐานการลงทุนใหม่ ๆ ระหว่างประเทศคู่สัญญาแล้ว ยังเป็นการช่วยกระชับความสัมพันธ์
ทางการทูตอีกทางหนึ่งด้วย

5. การยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่การบินระหว่างประเทศและการลดภาษีเงินได้ให้แก่
กิจการเดินเรือตามข้อกำหนดของอนุสัญญานี้ จะเป็นการช่วยส่งเสริมการประกอบกิจการขนส่งระหว่าง
ประเทศ อันเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ เนื่องจากต้นทุนของการ
ขนส่งระหว่างประเทศจะลดต่ำลงในระดับหนึ่ง อันเป็นผลมาจากการประหยัดรายจ่ายด้านภาษีของกิจการ
ขนส่งระหว่างประเทศ และในกรณีที่ผู้ประกอบการขนส่งของไทยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีใน
ประเทศคู่สัญญา ก็จะมีผลให้ผู้ประกอบการดังกล่าวมีเงินได้เพื่อเสียภาษีในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

6. เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านของไทยที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกันซึ่งถือว่าเป็น
คู่แข่งของไทยในทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศแล้ว การมีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนจะช่วยเพิ่มศักยภาพให้กับประเทศไทยในการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเดียวกัน
ให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

7. การที่อนุสัญญากำหนดให้หน่วยจัดเก็บภาษีของประเทศคู่สัญญาสามารถ
แลกเปลี่ยนข้อมูลทางภาษีระหว่างกัน ทำให้การหลีกเลี่ยงภาษีอากรระหว่างประเทศทั้งสองเป็นไปได้ยาก
ประเทศคู่สัญญาจึงสามารถเก็บภาษีได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยยิ่งขึ้น

ข้อเสนอเพื่อโปรดพิจารณา

เนื่องจากกระทรวงการต่างประเทศได้ให้ความเห็นชอบต่ออนุสัญญาฯ แล้ว และอนุสัญญาฯ
จะมีผลบังคับได้ต่อเมื่อได้มีการลงนามอย่างเป็นทางการ และได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือระหว่างกัน
กระทรวงการคลังจึงเห็นควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในร่างอนุสัญญาฯ ดังกล่าว
และให้กระทรวงการต่างประเทศรีบไปดำเนินการทางการทูต และตามแบบพิธีของกฎหมายภายใน

โดยปรับปรุงรูปแบบอนุสัญญาฯให้เป็นไปตามข้อเสนอแนะของกระทรวงการต่างประเทศก่อนการลงนาม
ในอนุสัญญาฯของทั้งสองฝ่ายอย่างเป็นทางการ เพื่อให้อนุสัญญาฯมีผลบังคับใช้ต่อไป

จึงเรียนเสนอมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายชลองภพ สุสังกร์กาญจน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

กรมสรรพากร

สำนักแผนภาษี

โทร. 0-2272-8639

โทรสาร 0-2617-3643

ที่ กต 0703/895

กระทรวงการต่างประเทศ
ถนนศรีอยุธยา กทม. 10400

๘ กรกฎาคม 2550

เรื่อง ความเห็นต่อร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ไทย-ทาจิกิสถาน

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลังที่ กต 0725/22403 ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอทราบความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงการต่างประเทศต่อร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย-ทาจิกิสถาน เพื่อให้ประกอบการเสนอเรื่องขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการต่างประเทศพิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. การจัดทำอนุสัญญาฯ กับทาจิกิสถานจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างกัน ทั้งยังเป็นสิ่งจูงใจที่จะสร้างความเชื่อมั่นและหลักประกันในการลงทุนทำธุรกิจระหว่างภาคเอกชนของทั้งสองประเทศ เนื่องจากความตกลงฯ ฉบับนี้จะมีผลในการช่วยขจัดความซ้ำซ้อนและบรรเทาภาระทางด้านภาษี อันเป็นอุปสรรคต่อการค้าและการลงทุนระหว่างกัน

2. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระของอนุสัญญาฯ เป็นไปตามที่คณะเจรจาตกลงกัน ซึ่งทั้งสองฝ่ายยอมรับและได้ลงนามยอไว้แล้ว กระทรวงการต่างประเทศไม่มีข้อขัดข้อง แต่ในส่วนของรูปแบบและถ้อยคำ เห็นควรปรับปรุงเล็กน้อย ดังนี้

2.1 ชื่ออนุสัญญาฯ เห็นควรปรับข้อความใหม่เป็น "Convention between the Kingdom of Thailand and the Republic of Tajikistan for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income"

2.2 ขอบทคำนิยามทั่วไปในข้อ 3 (c) เห็นควรแก้ไขเป็น "the term "Tajikistan" means the Republic of Tajikistan and as regards to geographical sense, implies its territory, waters, airspace over which, where the Republic of Tajikistan may exercise its sovereign rights and jurisdiction including the right to use its entrails and natural resources in accordance with the international law and where the legislation of the Republic of Tajikistan functions"

2.3 ชื่อหัวข้อของแต่ละขอบท ควรแก้คำขึ้นต้นของแต่ละคำเป็นอักษรตัวใหญ่ เช่น ขอบทที่ 1 ควรแก้จาก "Persons covered" เป็น "Persons Covered"

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายณรัชิต สิงห์เสนี)

รองปลัดกระทรวงฯ ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

กรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

กองนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

โทรศัพท์ 0 2643 5000 ต่อ 4068

โทรสาร 02 643 5247

ร่างอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทย
และสาธารณรัฐทาจิกิสถานฉบับลงนามย่อ

CONVENTION
BETWEEN
THE KINGDOM OF THAILAND

AND
THE REPUBLIC OF TAJIKISTAN

For the avoidance of double taxation
and the prevention of fiscal evasion
with respect to taxes on income

The Kingdom of Thailand

and

The Republic of Tajikistan

DESIRING to develop and strengthen economic, scientific, technical and cultural cooperation between both States and to conclude a Convention for the avoidance of double taxation with respect to taxes on income,

HAVE AGREED as follows:

Article 1
Persons covered

This Convention shall apply to persons who are residents of one or both of the Contracting States.

Article 2
Taxes covered

1. This Convention shall apply to taxes on income imposed on behalf of a Contracting State or of its political subdivisions or local authorities, irrespective of the manner in which they are levied.

2. There shall be regarded as taxes on income all taxes imposed on total income, or on elements of income, including taxes on gains from the alienation of movable or immovable property, taxes on the total amounts of wages or salaries paid by enterprises, as well as taxes on capital appreciation.

3. The existing taxes to which the Convention shall apply are in particular:

a) in the Kingdom of Thailand:

- (i) the income tax; and
- (ii) the petroleum income tax;
(hereinafter referred to as "Thai tax");

b) in the Republic of Tajikistan:

- (i) the tax to the incomes (profit) of the legal persons, or minimal tax to the incomes of the enterprises;
- (ii) surtax from the physical persons (tax from the incomes of the physical persons);
(hereinafter referred to as "Tajik tax").

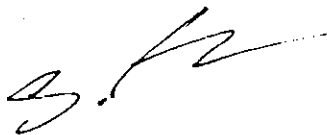
4. The Convention shall apply also to any identical or substantially similar taxes which are imposed after the date of signature of the Convention in addition to, or in place of, the existing taxes. The competent authorities of the Contracting States shall notify each other of significant changes which have been made in their respective taxation laws.

Article 3

General definitions

1. For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:

- a) the terms "a Contracting State" and "the other Contracting State" mean the Kingdom of Thailand or the Republic of Tajikistan, as the context requires;
- b) the term "Thailand" means the territory of the Kingdom of Thailand, including its internal waters, its territorial seas, and any maritime areas over which the Kingdom of Thailand has sovereign rights or jurisdiction under international law;
- c) the term "Tajikistan" means the Republic of Tajikistan and as regards to geographical sense, implies its territory, waters, airspace over which, where the Republic of Tajikistan may exercise its sovereign rights and jurisdiction including the right to use its entrails and natural recourses in accordance with the international law and where the legislation of the Republic of Tajikistan functions;

- d) the term "person" includes an individual, a company and any other body of persons as well as any entity treated as a taxable unit under the taxation laws in force in either Contracting State;
- e) the term "company" means any body corporate or any entity that is treated as a body corporate for tax purposes;
- f) the term "enterprise" applies to the carrying on of any business;
- g) the terms "enterprise of a Contracting State" and "enterprise of the other Contracting State" mean respectively an enterprise carried on by a resident of a Contracting State and an enterprise carried on by a resident of the other Contracting State;
- h) the term "tax" means Thai tax or Tajik tax as the context requires;
- i) the term "international traffic" means any transport by a ship, aircraft or road or railway vehicle operated by an enterprise of a Contracting State, except when the ship, aircraft or road or railway vehicle is operated solely between places in the other Contracting State;
- j) the term "national" means:
 - (i) any individual possessing the nationality of a Contracting State;
 - (ii) any legal person, partnership or association deriving its status as such from the laws in force in a Contracting State;
- k) the term "competent authority" means:
 - (i) in the case of Thailand, the Ministry of Finance or its authorized representative ;

(ii) in the case of Tajikistan, the Ministry of Finance or its authorized representative.

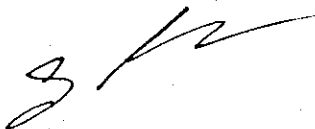
2. As regards the application of the Convention at any time by a Contracting State, any term not defined therein shall, unless the context otherwise requires, have the meaning that it has at that time under the law of that State for the purposes of the taxes to which the Convention applies, any meaning under the applicable tax laws of that State prevailing over a meaning given to the term under other laws of that State.

Article 4

Resident

1. For the purposes of this Convention, the term "resident of a Contracting State" means any person who, under the laws of that State, is liable to tax therein by reason of his domicile, residence, place of incorporation, place of management or any other criterion of a similar nature, and also includes that State and any political subdivision or local authority thereof. This term, however, does not include any person who is liable to tax in that State in respect only of income from sources in that State.

2. Where by reason of the provisions of paragraph 1 an individual is a resident of both Contracting States, then his status shall be determined as follows:

- a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident only of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);
- b) if the State in which he has his centre of vital interests cannot be determined, or if he has not a permanent home available to him in either State, he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has an habitual abode where he is present more than 182 days in the calendar year concerned;
- c) if he has an habitual abode in both States or in neither of them, he shall be deemed to be a resident only of the State of which he is a national;
- d) if he is a national of both States or of neither of them, the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

3. Where by reason of the provisions of paragraph 1 a person other than an individual is a resident of both Contracting States, it shall be deemed to be a resident of the Contracting State in which it is incorporated. If the person under the foregoing criterion is still a resident of both Contracting States, then it shall be deemed to be a resident of the Contracting State in which its place of effective management is situated. If the State in which its place of effective management is situated cannot be determined, then the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

Article 5

Permanent establishment

1. For the purposes of this Convention, the term "permanent establishment" means a fixed place of business through which the business of an enterprise is wholly or partly carried on.

2. The term "permanent establishment" includes especially:

- a) a place of management of a part of the enterprise;
- b) a branch;
- c) an office;
- d) a factory;
- e) a workshop ;
- f) a mine, an oil or gas well, a quarry or any other place of extraction of natural resources ; and
- g) a warehouse, in relation to a person providing storage facilities or others.

3. The term "permanent establishment" likewise encompasses:

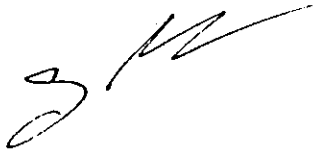
- a) a building site, a construction, installation or assembly project or supervisory activities in connection therewith, but only where such site, project or activities continue for a period of more than 6 months;

b) the furnishing of services, including consultancy or managerial services, by an enterprise of a Contracting State or through employees or other personnel engaged by the enterprise for such purpose, but only where activities of that nature continue in the territory of the other Contracting State for a period or periods aggregating more than 6 months within any twelve-month period.

4. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, the term

• “permanent establishment” shall be deemed not to include:

- a) the use of facilities solely for the purpose of storage, display or delivery of goods or merchandise belonging to the enterprise;
- b) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of storage, display or delivery;
- c) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of processing by another enterprise;
- d) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of purchasing goods or merchandise or of collecting information, for the enterprise;
- e) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of carrying on, for the enterprise, any other activity of a preparatory or auxiliary character;

- f) the maintenance of a fixed place of business solely for any combination of activities mentioned in sub-paragraphs a) to e), provided that the overall activity of the fixed place of business resulting from this combination is of a preparatory or auxiliary character.

5. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2, where a person - other than an agent of an independent status to whom paragraph 7 applies - is acting in a Contracting State, on behalf of the enterprise of the other Contracting State, the enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in the first-mentioned State, if such a person :

- a) has and habitually exercises in the first-mentioned State, an authority to conclude contracts on behalf of the enterprise, unless his activities are limited to the purchase of goods or merchandise for the enterprise ;
- b) has no such authority, but habitually maintains in the first-mentioned State a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise from which he regularly delivers on behalf of the enterprise ; or
- c) has no such authority, but habitually secures orders in the first-mentioned State wholly or almost wholly for the enterprise or for the enterprise and other enterprises which are controlled by it or have a controlling interest in it.

6. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, an insurance enterprise of a Contracting State shall, except in regard to reinsurance, be deemed to have a permanent establishment in the other State if it collects premiums in the territory of that other State or insures risks situated therein through an employee or through a representative who is not an agent of an independent status within the meaning of paragraph 7.

7. An enterprise of a Contracting State shall not be deemed to have a permanent establishment in the other Contracting State merely because it carries on business in that other State through a broker, general commission agent or any other agent of an independent status, provided that such persons are acting in the ordinary course of their business. However, when the activities of such an agent are devoted wholly or almost wholly on behalf of that enterprise or on behalf of that enterprise and other enterprises, which are controlled by it or have a controlling interest in it, he will not be considered an agent of independent status within the meaning of this paragraph.

8. The fact that a company which is a resident of a Contracting State controls or is controlled by a company which is a resident of the other Contracting State, or which carries on business in that other State (whether through a permanent establishment or otherwise), shall not of itself constitute either company a permanent establishment of the other.

Article 6

Income from immovable property

1. Income derived by a resident of a Contracting State from immovable property (including income from agriculture or forestry) situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. The term "immovable property" shall have the meaning which it has under the law of the Contracting State in which the property in question is situated. The term shall in any case include property accessory to immovable property, livestock and equipment used in agriculture and forestry, rights to which the provisions of general law respecting landed property apply, usufruct of immovable property and rights to variable or fixed payments as consideration for the working of, or the right to work, mineral deposits, sources and other natural resources. Ships and aircraft shall not be regarded as immovable property.

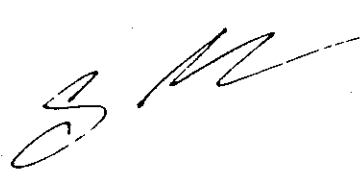
3. The provisions of paragraph 1 shall apply to income derived from the direct use, letting, or use in any other form of immovable property.

4. The provisions of paragraphs 1 and 3 shall also apply to the income from immovable property of an enterprise and to income from immovable property used for the performance of independent personal services.

Article 7

Business profits

1. The profits of an enterprise of a Contracting State shall be taxable only in that State unless the enterprise carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein. If the enterprise carries on business as aforesaid, the profits of the enterprise may be taxed in the other State but only so much of them as is attributable to that permanent establishment.

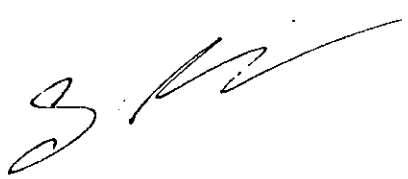

2. Subject to the provisions of paragraph 3, where an enterprise of a Contracting State carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, there shall in each Contracting State be attributed to that permanent establishment the profits which it might be expected to make if it were a distinct and separate enterprise engaged in the same or similar activities under the same or similar conditions and dealing wholly independently with the enterprise of which it is a permanent establishment.

3. In determining the profits of a permanent establishment, there shall be allowed as deductions expenses which are incurred for the purposes of the permanent establishment, including executive and general administrative expenses so incurred, whether in the State in which the permanent establishment is situated or elsewhere.

4. Insofar as it has been customary in a Contracting State to determine the profits to be attributed to a permanent establishment on the basis of an apportionment of the total profits of the enterprise to its various parts, nothing in paragraph 2 shall preclude that Contracting State from determining the profits to be taxed by such an apportionment as may be customary; the method of apportionment adopted shall, however, be such that the result shall be in accordance with the principles contained in this Article.

5. If the information available to the taxation authority of a Contracting State is inadequate to determine the profits to be attributed to the permanent establishment of an enterprise, nothing in this Article shall affect the application of any law of that State relating to the determination of the tax liability of a person provided that law shall be applied so far as the information available to the taxation authority permits consistently with the principles of this Article.

6. No profits shall be attributed to a permanent establishment by reason of the mere purchase by that permanent establishment of goods or merchandise for the enterprise.

7. For the purposes of the preceding paragraphs, the profits to be attributed to the permanent establishment shall be determined by the same method year by year unless there is good and sufficient reason to the contrary.

8. Where profits include items of income which are dealt with separately in other Articles of this Convention, then the provisions of those Articles shall not be affected by the provisions of this Article.

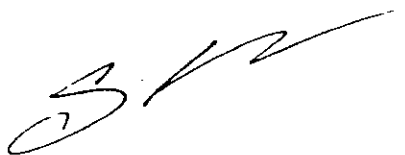
Article 8

International traffic

1. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of aircraft or road or railway vehicles in international traffic shall be taxable only in that Contracting State.

2. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of ships in international traffic may be taxed in the other Contracting State, but the tax imposed in that other State shall be reduced by an amount equal to 50 per cent thereof.

3. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall also apply to income or profits from the participation in a pool, a joint business or an international operating agency.

Article 9

Associated enterprises

1. Where:

- a) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State, or
- b) the same persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of a Contracting State and an enterprise of the other Contracting State,

and in either case conditions are made or imposed between the two enterprises in their commercial or financial relations which differ from those which would be made between independent enterprises, then any profits which would, but for those conditions, have accrued to one of the enterprises, but, by reason of those conditions, have not so accrued, may be included in the profits of that enterprise and taxed accordingly.

2. Where a Contracting State includes in the profits of an enterprise of that State - and taxes accordingly - profits on which an enterprise of the other Contracting State has been charged to tax in that other State and the profits so included are profits which would have accrued to the enterprise of the first-mentioned State if the conditions made between the two enterprises had been those which would have been made between independent enterprises, then that other State shall make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged therein on those profits. In determining such adjustment, due regard shall be had to the other provisions of this Convention and the competent authorities of the Contracting States shall if necessary consult each other.

Article 10

Dividends

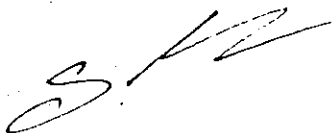
1. Dividends paid by a company which is a resident of a Contracting State to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such dividends may also be taxed in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the dividends is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 10 per cent of the gross amount of the dividends.

This paragraph shall not affect the taxation of the company in respect of the profits out of which the dividends are paid.

3. The term "dividends" as used in this Article means income from shares, mining shares, founders' shares or other rights, not being debt-claims, participating in profits, as well as other income from other corporate rights which is subjected to the same taxation treatment as income from shares by the laws of the State of which the company making the distribution is a resident.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the dividends, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State of which the company paying the dividends is a resident, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

5. Where a company which is a resident of a Contracting State derives profits or income from the other Contracting State, that other State may not impose any tax on the dividends paid by the company, except insofar as such dividends are paid to a resident of that other State or insofar as the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with a permanent establishment or a fixed base situated in that other State, nor subject the company's undistributed profits to a tax on the company's undistributed profits, even if the dividends paid or the undistributed profits consist wholly or partly of profits or income arising in such other State. Nothing in this Convention shall be construed as preventing a Contracting State from imposing tax on the disposal of profits out of a Contracting State in accordance with the provisions of its domestic law.

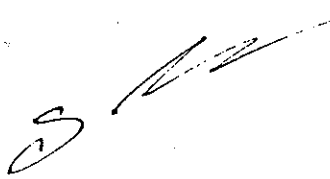
Article 11

Interest

1. Interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such interest may also be taxed in the Contracting State in which it arises and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the interest is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 10 per cent of the gross amount of the interest.

3. Notwithstanding the provisions of paragraph 2, interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State who is the beneficial owner thereof shall be taxable only in that other State if such interest is paid:

- a) in connection with the sale on credit of any merchandise or equipment;
- b) on any loan or credit of whatever kind granted by a bank;
- c) to the Government of the other Contracting State, including any political subdivision or local authority thereof, the Central Bank or any financial institution controlled by that Government;
- d) to a resident of the other State in connection with any loan or credit guaranteed by the Government of the other State, including any political subdivision or local authority thereof, the Central Bank or any financial institution controlled by that Government.

4. The term "interest" as used in this Article means income from debt-claims of every kind, whether or not secured by mortgage and whether or not carrying a right to participate in the debtor's profits, and in particular, income from government securities and income from bonds or debentures, including premiums and prizes attaching to such securities, bonds or debentures. Penalty charges for late payment shall not be regarded as interest for the purposes of this Article. The term "interest" shall not include any item of income which is considered as a dividend.

5. The provisions of paragraphs 1, 2 and 3 shall not apply if the beneficial owner of the interest, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the interest arises, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the debt-claim in respect of which the interest is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

6. Interest shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the interest, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the indebtedness on which the interest is paid was incurred, and such interest is borne by such permanent establishment or fixed base, then such interest shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

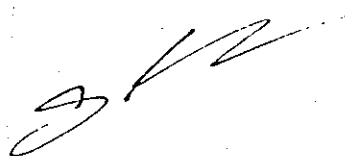
7. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the interest, having regard to the debt-claim for which it is paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 12

Royalties

1. Royalties arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such royalties may also be taxed in the Contracting State in which they arise and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the royalties is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed :

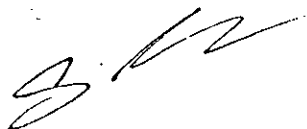

- a) 5 percent of the gross amount of the royalties paid for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic, or scientific work;
- b) 10 percent of the gross amount of the royalties in all other cases.

The competent authorities of the Contracting States shall by mutual agreement settle the mode of application of this limitation.

3. The term "royalties" as used in this Article means payments of any kind received as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work including cinematograph films, any patent, trade mark, design or model, plan, secret formula or process, or for information concerning industrial, commercial or scientific experience.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the royalties, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the royalties, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the royalties are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

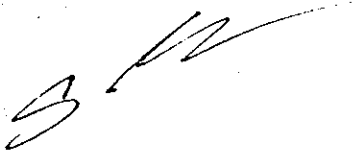
5. Royalties shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the royalties whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the liability to pay the royalties was incurred, and such royalties are borne by such permanent establishment or fixed base, then such royalties shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

6. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the royalties, having regard to the use, right or information for which they are paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 13

Capital gains

1. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of immovable property referred to in Article 6 and situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

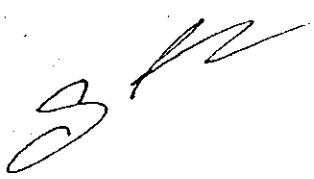

2. Gains from the alienation of movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State or of movable property pertaining to a fixed base available to a resident of a Contracting State in the other Contracting State for the purpose of performing independent personal services, including such gains from the alienation of such a permanent establishment (alone or with the whole enterprise) or of such a fixed base, may be taxed in that other State.

3. Gains from the alienation of property forming part of the business property of an enterprise and consisting of ships, aircraft or road or railway vehicles operated by such enterprise in international traffic or of movable property pertaining to the operation of such ships, aircraft or road or railway vehicles, shall be taxable only in that Contracting State.

4. Income gains by a resident of Contracting State from the alienation of shares of the capital stock of a company, the assets of which consist directly or indirectly principally of immovable property situated in a Contracting State may be taxed in that State.

5. Gains from the alienation of any property other than that referred to in paragraphs 1, 2, 3 and 4 shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.

Article 14
Independent personal services

1. Income derived by a resident of a Contracting State in respect of professional services or other activities of an independent character shall be taxable only in that State unless he has a fixed base regularly available to him in the other Contracting State for the purpose of performing his activities. If he has such a fixed base, the income may be taxed in the other State but only so much of it as is attributable to that fixed base.

2. The term "professional services" includes especially independent scientific, literary, artistic, educational or teaching activities as well as the independent activities of physicians, lawyers, engineers, architects, dentists and accountants.

Article 15
Dependent personal services

1. Subject to the provisions of Articles 16, 18 and 19 , salaries, wages and other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment shall be taxable only in that State unless the employment is exercised in the other Contracting State. If the employment is so exercised, such remuneration as is derived therefrom may be taxed in that other State.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised in the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State if all the following conditions are met:

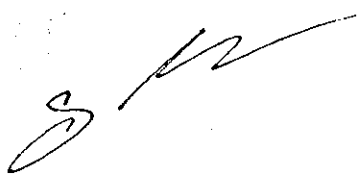
- a) the recipient is employed in the other State for a period or periods not exceeding in the aggregate 183 calendar days in any twelve-month period commencing or ending in the fiscal year concerned, and
- b) the remuneration is paid by, or on behalf of, an employer who is not a resident of the other State, and
- c) the remuneration is not borne by a permanent establishment or a fixed base which the employer has in the other State.

3. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, remuneration derived in respect of an employment exercised aboard a ship, aircraft or road or railway vehicle operated in international traffic, by an enterprise of a Contracting State may be taxed in that Contracting State.

Article 16

Directors' fees

Directors' fees and other similar payments derived by a resident of a Contracting State in his capacity as a member of the board of directors or any other similar organ of a company which is a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

Article 17

Artistes and sportsmen

1. Notwithstanding the provisions of Articles 14 and 15, income derived by a resident of a Contracting State as an entertainer, such as a theatre, motion picture, radio or television artiste, or a musician, or as a sportsman, from his personal activities as such exercised in the other Contracting State, may be taxed in that other State.

2. Where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or a sportsman in his capacity as such accrues not to the entertainer or sportsman himself but to another person, that income may, notwithstanding the provisions of Articles 7, 14 and 15, be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or sportsman are exercised.

3. The provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article shall not apply to income derived from activities performed in a Contracting State by an entertainer or a sportsman, or provided by a resident of a Contracting State if the visit to that Contracting State, or the resident providing the activities, as the case may be, is substantially supported by public funds of the other Contracting State, including any local authority or statutory body thereof. In such a case the income shall be taxable only in the State of which the entertainer, sportsman or the enterprise is a resident.

Article 18

Pensions and other similar payments

1. Subject to the provisions of paragraph 2 of Article 19, pensions and other similar remuneration paid to a resident of a Contracting State in consideration of past employment shall be taxable only in that State.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, pensions and other payments made under a public scheme which is part of the social security system of a Contracting State, a political subdivision or a local authority thereof shall be taxable only in that State.

Article 19

Government service

1. a) Salaries, wages and other similar remuneration, other than a pension, paid by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or subdivision or authority shall be taxable only in that State.

b) However, such salaries, wages and other similar remuneration shall be taxable only in the other Contracting State if the services are rendered in that State and the individual is a resident of that State who:

- (i) is a national of that State; or
- (ii) did not become a resident of that State solely for the purpose of rendering the services.

2. a) Any pension paid by, or out of funds created by, a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or subdivision or authority shall be taxable only in that State.

b) However, such pension shall be taxable only in the other Contracting State if the individual is a resident of, and a national of, that State.

3. The provisions of Articles 15, 16, 17 and 18 shall apply to salaries, wages and other similar remuneration, and to pensions, in respect of services rendered in connection with a business carried on by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof.

Article 20

Students

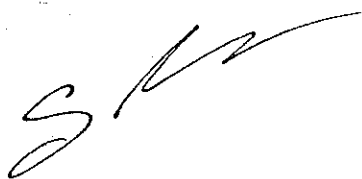
Payments which a student or business apprentice who is or was immediately before visiting a Contracting State a resident of the other Contracting State and who is present in the first-mentioned State solely for the purpose of his education or training receives for the purpose of his maintenance, education or training shall not be taxed in that State, provided that such payments arise from sources outside that State.

Article 21

Professors, Teachers And Researchers

1. An individual who is or was immediately before visiting a Contracting State a resident of the other Contracting State, and who, at the invitation of any university, college, school or other similar educational institution which is recognized by the competent authority in the first-mentioned Contracting State, visits that first - mentioned Contracting State for a period not exceeding two years solely for the purpose of teaching or researching or both at such educational institution shall be exempt from tax in the first-mentioned Contracting State on any remuneration for such teaching or research.

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to income from research if such research is undertaken by the individual primarily for the private benefit of a specific person or persons.

Article 22
Other income

1. Items of income of a resident of a Contracting State, wherever arising, not dealt with in the foregoing Articles of this Convention shall be taxable only in that State.

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to income, other than income from immovable property as defined in paragraph 2 of Article 6, if the recipient of such income, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the income is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or 14, as the case may be, shall apply.

Article 23
Elimination of double taxation

1. Where a resident of a Contracting State derives income, in accordance with the provisions of this Convention, may be taxed in the other Contracting State, the first-mentioned State shall allow, as a deduction from the tax on the income of that resident, an amount equal to the income tax paid in that other State.

Such deduction in either case shall not, however, exceed that part of the income tax, as computed before the deduction is given, which is attributable, as the case may be, to the income, may be taxed in that other State.

2. Where in accordance with any provision of the Convention income derived by a resident of a Contracting State is exempt from tax in that State, such State may nevertheless, in calculating the amount of tax on the remaining income, take into account the exempted income.

Article 24

Non-discrimination

1. Nationals of a Contracting State shall not be subjected in the other Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of that other State in the same circumstances are or may be subjected.

2. Stateless persons who are residents of Contracting State shall not be subjected in either Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of the State concerned in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected.

3. The taxation on a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State shall not be less favourably levied in that other State than the taxation levied on enterprises of that other State carrying on the same activities.

4. Enterprises of a Contracting State, the capital of which is wholly or partly owned or controlled, directly or indirectly, by one or more residents of the other Contracting State, shall not be subjected in the first-mentioned State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which other similar enterprises of the first-mentioned State are or may be subjected.

5. The provisions of this Article shall not be construed as obliging a Contracting State to grant to residents of the other Contracting State any personal allowances, reliefs and reductions for taxation purposes on account of civil status or family responsibilities which it grants to its own residents.

6. The provisions of this Article shall only apply to the taxes covered by Article 2 of this Convention.

Article 25

Mutual agreement procedure

1. Where a resident of a Contracting State considers that the actions of one or both of the Contracting States result or will result for him in taxation not in accordance with this Convention, he may, irrespective of the remedies provided by the domestic laws of those States, present his case to the competent authority of the Contracting State of which he is a resident. The case must be presented within three years from the first notification of the action resulting in taxation not in accordance with the provisions of this Convention.

2. The competent authority shall endeavour, if the objection appears to it to be justified and if it is not itself able to arrive at a satisfactory solution, to resolve the case by mutual agreement with the competent authority of the other Contracting State, with a view to the avoidance of taxation which is not in accordance with the Convention.

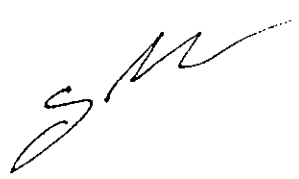
3. The competent authorities of the Contracting States shall endeavour to resolve by mutual agreement any difficulties or doubts arising as to the interpretation or application of the Convention. They may also consult together for the elimination of double taxation in cases not provided for in the Convention.

4. The competent authorities of the Contracting States may communicate with each other directly for the purpose of reaching an agreement in the sense of the preceding paragraphs.

Article 26

Exchange of information

1. The competent authorities of the Contracting States shall exchange such information as is necessary for carrying out the provisions of this Convention or of the domestic laws of the Contracting States concerning taxes covered by the Convention insofar as the taxation thereunder is not contrary to the Convention. Any information received by a Contracting State shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that State and shall be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative bodies) involved in the assessment or collection of, the enforcement or prosecution in respect of, or the determination of appeals in relation to, the taxes covered by the

Convention. Such persons or authorities shall use the information only for such purposes. They may disclose the information in public court proceedings or in judicial decisions.

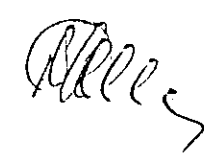
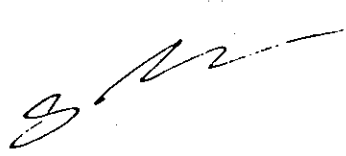
2. In no case shall the provisions of paragraph 1 be construed so as to impose on a Contracting State the obligation :

- a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;
- b) to supply information which is not obtainable under the laws or in the normal course of the administration of that or of the other Contracting State;
- c) to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret or trade process, or information, the disclosure of which would be contrary to public policy (ordre public).

Article 27

Members of diplomatic missions and consular posts

Nothing in this Convention shall affect the fiscal privileges of members of diplomatic missions or consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special agreements.

Article 28
Entry into force

1. Each Contracting State shall notify to the other the completion of the procedures required by its law for the entering into force of this Convention. The Convention shall enter into force on the date of the latter of these notifications.

2. The provisions of this Convention shall have effect:

- a) in respect of taxes withheld at source, on amounts of income derived on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force; and
- b) in respect of other taxes on income, on such taxes chargeable for any tax year or accounting period, beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force.

Article 29
Termination

This Convention shall remain in force until terminated by a Contracting State. Either Contracting State may terminate the Convention, through the diplomatic channels, by giving notice of termination at least six months before the end of any calendar year beginning after the expiration of a period of five years from the date on which the Convention enters into force. In such event, the Convention shall cease to have effect:

- a) in respect of taxes withheld at source, on amounts of income derived on or after in first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given; and
- b) in respect of other taxes on income, on such taxes chargeable for any tax year or accounting period beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned duly authorized thereto, have signed this Convention.

Done in duplicate at.....this.....day.....
of.....200... in the Thai, Tajik, Russian and English languages, all
texts being equally authentic. In the case of any divergence between the texts,
the English text shall prevail.

For the Kingdom of Thailand

For the Republic of Tajikistan

ร่างคำเสนอขออนุญาตขานบับลงนามย่อ

อนุสัญญา

ระหว่าง

ราชอาณาจักรไทย

และ

สาธารณรัฐทาจิกิสถาน

เพื่อ

การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ราชอาณาจักรไทย

และ

สาธารณรัฐทาจิกิสถาน

มีความปรารถนาที่จะพัฒนาและเสริมสร้างความแข็งแกร่งในการร่วมมือทางเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์
เทคนิค และวัฒนธรรม ระหว่างรัฐทั้งสอง และจะจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับโดยหรือในนามของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง หรือในนามของส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่
 - ก) ในราชอาณาจักรไทย
 - (๑) ภาษีเงินได้ และ
 - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")
 - ข) ในสาธารณรัฐทาจิกิสถาน
 - (๑) ภาษีที่เก็บจากเงินได้ (กำไร) ของบุคคลตามกฎหมาย หรือภาษีขั้นต่ำที่เก็บจากเงินได้ของวิสาหกิจ
 - (๒) ภาษีเพิ่มที่เก็บจากบุคคลธรรมดา (ภาษีจากเงินได้ของบุคคลธรรมดา)(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีทาจิก")
๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ โดยตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกันเพื่อให้ทราบถึงเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - ก) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงราชอาณาจักรไทยหรือสาธารณรัฐทาจิกิสถาน แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - ข) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง อาณาเขตของราชอาณาจักรไทย รวมถึงน่านน้ำภายในอาณาเขตทางทะเลและพื้นที่ในทะเล ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิอธิปไตย หรือมีอำนาจอายได้กฎหมายระหว่างประเทศ
 - ค) คำว่า “ทาจิกิสถาน” หมายถึง สาธารณรัฐทาจิกิสถาน และที่เกี่ยวกับความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตของสาธารณรัฐทาจิกิสถาน น่านน้ำพื้นที่อากาศ ซึ่งสาธารณรัฐทาจิกิสถานอาจใช้สิทธิและมีเขตอำนาจอธิปไตย รวมถึงสิทธิในการใช้ดินใต้พื้นดินภายใน และทรัพยากรธรรมชาติตามกฎหมายระหว่างประเทศ และที่เป็นไปตามกฎหมายของสาธารณรัฐทาจิกิสถาน
 - ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท และคณะบุคคลใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
 - จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึงนิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - ฉ) คำว่า “วิสาหกิจ” ใช้กับการประกอบธุรกิจใดๆ
 - ช) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - ซ) คำว่า “ภาษี” หมายถึงภาษีไทยหรือภาษีทาจิก แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - ณ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือ อากาศยาน หรือยานพาหนะทางถนนหรือทางราง ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีเมื่อเรือ อากาศยาน หรือยานพาหนะทางถนนหรือทางรางได้ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

ญ) คำว่า “ คนชาติ ” หมายถึง

(๑) บุคคลธรรมดาใดๆที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(๒) นิติบุคคลใดๆ ห้างหุ้นส่วน หรือสมาคม ที่ได้รับสถานภาพตามกฎหมาย
ที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

ฎ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง

(๑) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทน
ที่ได้รับมอบอำนาจ

(๒) ในกรณีของทาจิกิสถาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้
รับมอบอำนาจ

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาในเวลาใดๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ
ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญา เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายตามที่คำนั้น
มีอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีซึ่งอนุสัญญาใช้บังคับ สำหรับ
ความหมายใดๆภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ของรัฐนั้นจะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความ
ภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น มีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่จดทะเบียนจัดตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใด ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และคำนี้ให้รวมถึงรัฐนั้น และส่วนราชการและองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มิให้รวมถึงบุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น ด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

- ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมิที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
- ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ หรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย โดยบุคคลดังกล่าวได้อยู่ในรัฐนั้นมากกว่า ๑๘๒ วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง
- ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติเท่านั้น
- ง) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือไม่ได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีการจดทะเบียนจัดตั้ง ถ้าบุคคลภายใต้เกณฑ์ข้างต้นนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีสถานจัดการตั้งอยู่ ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐที่ตั้งของสถานจัดการของบุคคลนั้นได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึงสถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงโดยเฉพาะ
 - ก) สถานจัดการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิสาหกิจ
 - ข) สาขา
 - ค) สำนักงาน
 - ง) โรงงาน
 - จ) โรงช่าง
 - ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ และ
 - ช) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าเพื่อบุคคลอื่นๆ
๓. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง
 - ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้ง หรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจควบคุมที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าวแต่เฉพาะกรณีที่ตั้ง โครงการหรือกิจกรรมนั้นดำรงอยู่เป็นเวลาเกินกว่า ๖ เดือน
 - ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษา หรือบริการจัดการ โดยวิสาหกิจของรัฐ ผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือผ่านทางลูกจ้าง หรือบุคคลากรอื่นซึ่งถูกว่าจ้าง โดยวิสาหกิจนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์เช่นว่าแต่เฉพาะกรณีที่กิจกรรมเช่นนั้นดำรงอยู่ในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๖ เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ หน้าของข้อนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมอื่น ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค ก) ถึง จ) รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ วรรค ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๗ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลดังกล่าว

- ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะการซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น
- ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น โดยดำเนินการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๖. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่ง เว้นแต่ที่ประกอบการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐอีกรัฐหนึ่ง
ถ้าได้มีการเก็บค่าเบี้ยประกันภัยในอาณาเขตของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยง
เช่นว่านั้นกระทำโดยผ่านลูกจ้างหรือโดยผ่านตัวแทนซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตาม
ความหมายของวรรค ๗

๗. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า
ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้
กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนเช่นว่าได้กระทำ
ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น หรือในนามของวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่นๆซึ่งอยู่ใน
ความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีการควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้
จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

๘. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือซึ่งถูกควบคุม
โดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น
(ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็น
สถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเลและอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นด้วย
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้วกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษี โดยการปันส่วนกำไรอันเป็นประเพณีเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนกำไรที่จะนำมาใช้นั้น จะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
๕. ถ้าเจ้าหน้าที่ทางภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลไม่เพียงพอในการกำหนดจำนวนกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ มิให้ข้อความใดในข้อนี้มีผลกับการบังคับใช้กฎหมายใดๆของรัฐนั้นอันเกี่ยวเนื่องเนื่องกับการกำหนดภาวะภาษีของบุคคล โดยกระทำภายใต้ขอบเขตของกฎหมายเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ทางภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยให้กระทำได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามหลักการต่างๆ ของข้อนี้

๖. มิให้ถือว่ากำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรมันซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๗. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๘. ในกรณีกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การจราจรระหว่างประเทศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการเดินอากาศยานและยานพาหนะทางถนนหรือทางรางในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่ง จะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่ง เงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่ วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไข ที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้น ให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย ตามควรและหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองอาจปรึกษาหารือซึ่งกัน- และกัน

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น

ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกได้ในนี้ อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในนิติบุคคลซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจํา นั้น ในกรณีเช่นนั้นให้นับบทบัญญัติ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ ๑๑
ดอกเบี้ยย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของประโยชน์ดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกรัฐหนึ่งนั้นถ้าดอกเบี้ยเช่นนั้นว่าจ่าย

ก) เกี่ยวเนื่องกับสินเชื่อทางการค้าเพื่อสินค้าหรืออุปกรณ์

ข) เพื่อการกู้ยืมหรือการให้สินเชื่อนิตใด ๆ ก็ตามที่อนุมัติโดยธนาคาร

ค) ให้รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมถึง ส่วนราชการ หรือองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นใด ๆ ธนาคารกลาง หรือสถาบันการเงินใด ๆ อยู่ในความควบคุม โดยรัฐบาลนั้น

ง) ให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งสำหรับที่เกี่ยวข้องกับการกู้ยืมหรือการสินเชื่อใด ๆ ซึ่งรับประกันโดยรัฐบาลของอีกรัฐหนึ่ง รวมถึงส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ ซึ่งธนาคารกลางหรือสถาบันการเงินใด ๆ อยู่ในความควบคุมโดยรัฐบาลนั้น

๔. คำว่า " ดอกเบี้ย " ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เท่านั้น ค่าปรับเนื่องจากความล่าช้า ในการจ่ายเงินไม่ถือเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า " ดอกเบี้ย " จะไม่รวมถึงรายการของเงินได้ใด ๆ ซึ่งได้รับการพิจารณาว่าเป็นเงินปันผล

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ ๒ และ ๓ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบียเป็น ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่ง จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบียที่จ่าย มีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณี เช่นว่านี้ให้นำบทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

๖. จะถือว่าดอกเบียเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเอง อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบียไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้อง จ่ายดอกเบียนั้นเกิดขึ้น และดอกเบียนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ ประจำนั้น ดอกเบียเช่นว่านี้จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการ ประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือระหว่าง บุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบียที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้ อันเป็น มูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบียแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับ ประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญาด้วย

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกิน

ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นที่จ่ายไปเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์

ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้ โดยความตกลงร่วมกัน

๓. คำว่า “คำสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์ม-ภาพยนตร์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหาร-
ส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็น
ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ
ประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่าย ค่าสิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้น
ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจํา นั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้น ให้ถือว่า
เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจํา นั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์ หรือระหว่าง
บุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธินั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุ
แห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของ
ประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง
ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมาย ของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการ การถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินซึ่งเป็นส่วนประกอบของทรัพย์สินธุรกิจของวิสาหกิจ และประกอบด้วย เรือ อากาศยาน และยานพาหนะทางถนนหรือทางรางที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางเรือ อากาศยาน และยานพาหนะทางถนนหรือทางรางเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๔. เงินได้จากผลได้โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาสำหรับการจำหน่ายหุ้นที่เป็นหุ้นทุนของบริษัทซึ่งทรัพย์สินส่วนใหญ่ในทางตรงหรือทางอ้อมประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ในลักษณะอิสระให้แก่ภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ถ้าผู้มีฐานประกอบการประจำเห็นว่า มีเงินได้อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่เพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นเงินได้ของฐานประกอบการประจำนั้น

๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ กิจกรรมการศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขทั้งหมดต่อไปนี้

ก) ผู้รับได้ถูกว่าจ้างอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลา ๑๒ เดือนใด ๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง และ

ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ

ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือ อากาศยานและยานพาหนะทางถนนหรือทางราง ที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญานั้น

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการ

คำปวยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการหรือคณะที่คล้ายคลึงใด ๆ ของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทย์ หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนของกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะ เช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึง บทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรม ซึ่งกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือจัดโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้น หรือกิจกรรมที่จัดโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ใน แล้วแต่กรณี ได้รับเงินอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นของอีกรัฐหนึ่งหรือหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายใดๆ ในกรณีเช่นว่า เงินได้จะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐซึ่งนักแสดง นักกีฬา หรือวิสาหกิจเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญและการจ่ายเงินอื่นที่คล้ายคลึงกัน

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๙ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันสำหรับการจ้างแรงงานที่ผ่านมาแล้วที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญ และการจ่ายเงินอื่นที่จ่ายภายใต้โครงการสาธารณะ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะเก็บภาษีได้เฉพาะรัฐนั้น

ข้อ ๑๘
งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหาร จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
๒. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

การจ่ายเงินให้แก่นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงในรัฐแรก เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษา หรือฝึกอบรม ได้รับ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรมจะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า การจ่ายเงินนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก เป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการ ณ สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเป็นส่วนใหญ่เพื่อประโยชน์ของเอกชนโดยเฉพาะหรือเอกชนอื่น ๆ เป็นสำคัญ

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่น ๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่มีได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ไม่ว่าเกิดขึ้นที่ใด จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งได้นิยามไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นมีส่วนเกี่ยวเนื่องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๓

การจัดภาษีซ้อน

๑. ในกรณีที่ผู้มีเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกจะยอมให้หักออกจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีเงินได้นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้ชำระในอีกรัฐหนึ่งนั้น

อย่างไรก็ตาม การหักไม่ว่าจะเป็นกรณีหนึ่งกรณีใด จะไม่เกินกว่าจำนวนภาษีเงินได้ที่คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับเงินได้ที่อาจเสียภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นแล้วแต่กรณี

๒. ในกรณีที่ตามบทบัญญัติใดๆ ของอนุสัญญานี้ เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม รัฐดังกล่าวอาจคำนวณจำนวนภาษีสำหรับเงินได้ส่วนที่เหลือ โดยนำเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นมารวมด้วย

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. บุคคลผู้ไม่มีรัฐเป็นหลักแหล่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐที่เกี่ยวข้องถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๓. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. บทบัญญัติของข้อนี้ จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคัดค้านส่วนบุคคล การบรรเทาภาระ และการหักลดใดๆเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๖. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีที่ครอบคลุมโดยข้อ ๒ ของอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐนั้น คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา ๓ ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่พอใจได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุลความตกลงกันตามความหมายในวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดซึ่งแลกเปลี่ยนโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับ เช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการจัดเก็บ การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นนั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับทั้งสองรัฐให้ต้อง
 - ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ(ความสงบเรียบร้อยอันดีของสาธารณชน)

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการ
ของตัวแทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่กงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือ
ตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดโดยกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อให้อนุสัญญามีผลบังคับใช้ อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่แจ้งครั้งหลัง
๒. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
 - ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และ
 - ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกอนุสัญญาโดยแจ้งผ่านวิถีทางการทูตเป็น
ลายลักษณ์อักษรอย่างน้อย ๖ เดือน ก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทินใดๆที่เริ่มต้นภายหลังจาก
ครบกำหนดห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญาเป็นอันเลิก
มีผลใช้บังคับ

- ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับ
ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากเดือนที่มีการแจ้ง
การบอกเลิก
- ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บ
ในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรก
ของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้
ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่.....เมื่อวันที่.....คริสต์ศักราช
เป็นภาษาไทย ทาจิก รัสเซีย และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน
กรณีที่มีความแตกต่างในการตีความ ให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐทาจิกิสถาน

บันทึกคำชี้แจง

ร่างอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐทาจิกิสถานเพื่อการเว้น
การเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

ใจความ อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาประเทศหนึ่ง หรือ
ทั้งสองประเทศ

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับผู้เสียภาษีที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญา
เท่านั้น เช่น บริษัท ก. จัดทะเบียนตามกฎหมายไทย มีสาขาในประเทศทาจิกิสถานเช่นนี้ สาขาของ
บริษัท ก. จะเสียภาษีในประเทศทาจิกิสถานไม่เกินอัตราที่กำหนดในอนุสัญญา แต่ถ้าบริษัท A ซึ่งเป็น
บริษัทที่ตั้งขึ้นในประเทศอื่นที่ไม่มีความตกลงหรืออนุสัญญากับประเทศทาจิกิสถาน จะต้องเสียภาษี
ในประเทศทาจิกิสถานตามอัตราปกติ ซึ่งอาจจะสูงกว่าอัตราตามอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามต้นแบบของอนุสัญญาซึ่งเสนอแนะโดยองค์การเพื่อความร่วมมือ
และพัฒนารายการทางเศรษฐกิจ (โอ.อี.ซี.ดี) รวมทั้งต้นแบบอนุสัญญาที่เสนอแนะโดยสหประชาชาติ
เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาใช้เจรจากับประเทศที่พัฒนาแล้วและตามแบบที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับ
ประเทศอื่นๆมาแล้ว

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

ใจความ ๑. ภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ ในกรณีของประเทศไทยได้แก่ภาษีเงินได้
ที่เก็บจากบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม ในกรณีของประเทศทาจิกิสถาน
ได้แก่ ภาษีที่เก็บจาก (กำไร) ของบุคคลตามกฎหมายหรือภาษีระดับต่ำสุดที่เก็บจากเงินได้ของวิสาหกิจ
เงินได้ และภาษีที่เก็บจากเงินได้บุคคลธรรมดา

๒. อนุสัญญานี้ใช้บังคับกับภาษาอื่นๆที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาที่กล่าวมาข้างต้น
ที่อาจบังคับจัดเก็บภายหลังการลงนามในอนุสัญญานี้แล้ว

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้ใช้บังคับกับภาษาที่เก็บจากเงินได้ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่าย
ทรัพย์สินและการเพิ่มค่าของทุนด้วย อนุสัญญามีลักษณะของบทบัญญัติเช่นเดียวกับที่ปรากฏใน
อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฉบับอื่นๆที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศต่างๆ ถึงแม้ว่า
ชื่อของภาษาของประเทศคู่สัญญาจะเปลี่ยนไป แต่สาระสำคัญยังคงไว้คือเก็บจากเงินได้

๒. ภาษาที่กำหนดในอนุสัญญานี้ ไม่รวมถึงภาษาอื่นๆที่ไม่ใช่ภาษาที่เก็บจากเงินได้
การกำหนดให้ภาษีได้อยู่ในขอบข่าย ก็เพื่อที่จะให้ผู้เสียภาษีทราบว่าตนจะสามารถขอรับสิทธิได้
เพียงใด

ข้อ ๓ บทนิยามทั่วไป

ใจความ ๑. คำต่างๆที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ คือ ประเทศไทย ประเทศทาจิกิสถาน
รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง บุคคล บริษัท วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง การจลาจลระหว่างประเทศ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ภาษา
คนชาติ ส่วนคำว่า ผู้มีถิ่นที่อยู่ สถานประกอบการถาวร เงินปันผล ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ นั้น ได้นิยาม
ไว้แยกต่างหากในข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ และ ข้อ ๑๒ ตามลำดับ

๒. คำที่มีได้มีบทนิยามไว้ในอนุสัญญานี้ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายของแต่ละประเทศ

คำชี้แจง ๑. การให้คำนิยามไว้ก็เพื่อสะดวกต่อการถือปฏิบัติตามอนุสัญญา เพราะคำบางคำ
มีคำแปลหรือความหมายของแต่ละประเทศแตกต่างกัน การบัญญัติ คำนิยามไว้ ก็เพื่อป้องกันการแปล
ความตามภาษาท้องถิ่นผิดไปจากเจตนารมณ์ที่วางไว้ในอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี รวมทั้งแบบอย่างอนุสัญญาที่เสนอแนะ
โดยสหประชาชาติ และเช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาฉบับอื่นๆที่ประเทศไทยได้ทำมาแล้ว

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

ใจความ บทนิยาม "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" อนุสัญญานี้ได้กำหนดในหลักการว่าบุคคลใดที่มีถิ่นที่อยู่ที่ต้องเสียภาษีในประเทศนั้น ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ให้ถือที่อยู่ถาวร ศูนย์กลางผลประโยชน์อันสำคัญ ที่อยู่ อันเป็นปกติวิสัย สัญชาติหรือการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐเป็นเกณฑ์ซึ่งขาดตามลำดับ กรณีบริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ก็ให้แก้ไขปัญหาโดยให้ถือสถานที่ก่อตั้ง หรือการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศเป็นเกณฑ์ซึ่งขาดตามลำดับ

คำชี้แจง ๑. การกำหนดถิ่นที่อยู่เพื่อการรัษฎากรเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับการใช้อนุสัญญา เพราะว่า บริษัทพหุชาติจะมีสถานที่ทำงานในหลายๆประเทศ เช่น มีสถานจัดการในประเทศไทย แต่มีการจดทะเบียนในอีกประเทศหนึ่ง และในขณะเดียวกันมีสาขาอยู่ในอีกหลายๆประเทศ เมื่อได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์การมีถิ่นที่อยู่ไว้แล้ว บริษัทพหุชาติก็ย่อมจะมีถิ่นที่อยู่ได้ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงแห่งเดียว และจะเป็นการกำหนดว่าบริษัทนั้น ๆควรมีสถานที่ตามอนุสัญญาหรือไม่

๒. บริษัทพหุชาติในยุโรปอาจมีการก่อตั้งขึ้นในประเทศหนึ่ง แต่ไม่มีสถานจัดการในประเทศทางจิกิสถานหรือในประเทศไทย หากมีการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น อนุสัญญากำหนดว่ามีถิ่นที่อยู่ในใด ซึ่งตามกฎหมายของประเทศไทย บริษัทจะมีถิ่นที่อยู่ในไทยก็ต่อเมื่อจดทะเบียนก่อตั้งบริษัทในไทย ส่วนสาขาของนิติบุคคลต่างประเทศที่ตั้งอยู่ในไทยไม่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในไทย หลักเกณฑ์นี้เป็นไปในทำนองเดียวกันกับประเทศทางจิกิสถาน

๓. ข้อนี้เป็นบทกำหนดว่าบุคคลใดจะได้รับความคุ้มครองในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ก็จะได้รับ ความคุ้มครองในฐานะเช่นนั้น ส่วนบุคคลที่ตามกฎหมายภายในของประเทศทั้งสองต่างก็ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศทั้งสองแล้ว ก็จะพิจารณาเป็นขั้นๆเพื่อให้บุคคลนั้นได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียวเท่านั้น

๔. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี และสหประชาชาติ

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

ใจความ ๑. บทนิยาม "สถานประกอบการถาวร" กำหนดลักษณะของสถานที่ประกอบธุรกิจ กิจกรรมประเภทต่างๆ และผู้แทนของวิสาหกิจอันเป็นเหตุให้วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่ง

๒. สิ่งที่กำหนดให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรโดยเฉพาะ ได้แก่ สถานจัดการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิสาหกิจว่า สาขา สำนักงาน โรงงาน โรงช่าง เหมืองแร่ ป้อน้ำมันหรือก๊าซ เหมืองหิน หรือแหล่งทรัพยากรธรรมชาติอื่นใด สถานที่เพาะปลูก หรือไร่นา ค้างสินค้า และที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือติดตั้ง หรือบริการได้คำปรึกษาที่มีระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน และรวมถึง ตัวบุคคลผู้กระทำการแทนในกิจกรรมบางอย่างที่กำหนดไว้

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้ นับว่ามีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะวิสาหกิจของประเทศหนึ่งจะเสียภาษีเงินได้จากกำไรที่เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่งนั้นต่อเมื่อมีสถานประกอบการถาวรในประเทศหลัง อนุสัญญานี้จะได้พยายามที่จะบัญญัติลักษณะของการประกอบธุรกิจประเภทต่าง ๆ เพื่อจะได้จัดข้อถกเถียงในการจัดเก็บภาษีจากกำไรธุรกิจในแต่ละประเทศคู่สัญญา ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า สถานประกอบการถาวรแบ่งได้ ๓ ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ประเภททรัพย์สิน ประเภทกิจกรรมและประเภทตัวแทน

๒. หากบริษัทต่างประเทศที่ดำเนินธุรกิจและได้รับกำไรธุรกิจจากประเทศไทยโดยไม่เข้าลักษณะการมีสถานประกอบการถาวรประเภทใดเลยจะได้รับยกเว้นภาษีจากกำไรดังกล่าว

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

ใจความ เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรกรรม หรือการทำป่าไม้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้ตรงกับแนวของ โอ.อี.ซี.ดี และเป็นไปตามแนวความตกลงหรืออนุสัญญา
ที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ

๒. ถ้าหากบริษัทหนึ่งในประเทศไทยมีสถานที่ทำงานในประเทศทาจิกิสถาน และให้เช่า
สำนักงานดังกล่าว ค่าเช่าที่เกิดขึ้น ประเทศทาจิกิสถานเก็บภาษีได้ตามกฎหมายภายใน และเมื่อบริษัท
ไทยนำค่าเช่ามารวมเสียภาษีในประเทศไทยตามหลักกฎหมายของไทย ประเทศไทยจะยอมให้นำภาษี
ทาจิกิสถานที่เรียกเก็บจากค่าเช่าดังกล่าวมาเครดิตออกจากภาษีในประเทศไทย หลักการนี้จะใช้ในกรณี
ที่บริษัททาจิกิสถานมาให้เช่าสำนักงานในประเทศไทยด้วย

ข้อ ๗ กำไรจากธุรกิจ

ใจความ ๑. กำไรหรือเงินได้ของวิสาหกิจของประเทศใด ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้นเท่านั้น
อีกประเทศหนึ่งจะเก็บภาษีได้ก็ต่อเมื่อวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในประเทศของตน และจะเก็บ
จากกำไรหรือรายได้ที่ได้จัดสรรว่าเป็นส่วนของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น

๒. เมื่อวิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่งแล้ว
ให้คำนวณกำไรอันเป็นส่วนหนึ่งของสถานประกอบการถาวรเสมือนหนึ่ง วิสาหกิจนั้นกับสถานประกอบการถาวร
มีสถานภาพเป็นอิสระแยกต่างหากจากกัน

๓. การคำนวณกำไรหรือเงินได้ของสถานประกอบการถาวรให้หักค่าใช้จ่ายโดยสมเหตุ
สมผล เนื่องจากสถานประกอบการถาวรนั้นได้รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปที่เกิดขึ้น
ไม่ว่าค่าใช้จ่ายนั้นจะมีขึ้นในในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. ในบางกรณี วิสาหกิจไม่สามารถแสดงกำไรได้ สำหรับสรรพากรในประเทศคู่สัญญา
หากมีกรณีเช่นนั้นเกิดขึ้น จะไม่มีข้อความใดในข้อนี้กระทบกับการใช้บังคับกฎหมายใดๆ ในรัฐนั้นในการ
กำหนดภาระภาษีหรือประเมินภาษีโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐนั้น

๕. ถ้าเงินได้หรือกำไรประกอบด้วยรายการเงินได้ที่แยกบัญชีไว้ในข้ออื่นของอนุสัญญานี้
แล้ว ให้ถือบทบัญญัติของข้ออื่นนั้นเป็นเกณฑ์ในการเสียภาษี

- คำชี้แจง**
๑. ความของข้อนี้เป็นกฎเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลของสถานประกอบการถาวรที่วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง
 ๒. ความข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้ทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และตามแบบฉบับของสหประชาชาติ

ข้อ ๘

การขนส่งระหว่างประเทศ

- ใจความ**
๑. กิจกรรมเดินอากาศยาน และยานพาหนะทางถนนหรือรางระหว่างประเทศของประเทศหนึ่ง ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ในอีกประเทศหนึ่ง
 ๒. กิจกรรมขนส่งทางเรือระหว่างประเทศของประเทศหนึ่ง ซึ่งมีสถานจัดการในอีกประเทศหนึ่ง ให้ประเทศหลังเก็บภาษีได้ แต่ให้ลดอัตราภาษีลงเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
 ๓. บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้ได้กับกรณีที่มีการรวมกลุ่มทางการเดินเรือหรืออากาศยานระหว่างประเทศด้วย

- คำชี้แจง**
๑. การขนส่งทางอากาศของบริษัทการบินไทย ซึ่งถ้าหากมีการเปิดเส้นทางไปยังประเทศทางจิกิสถาน ถ้าไม่มีอนุสัญญา บริษัทการบินไทยจะต้องเสียภาษีให้ประเทศทางจิกิสถานจำนวนหนึ่งทุกๆปี เมื่อมีอนุสัญญาลบนี้แล้ว ก็จะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีในส่วนนี้ และการขนส่งทางอากาศของประเทศทางจิกิสถาน ประเทศไทยก็จะให้การปฏิบัติในทำนองเดียวกัน
 ๒. สำหรับการขนส่งทางเรือ แต่ละประเทศตกลงให้ลดอัตราภาษีลงมาถึงหนึ่ง
 ๓. ข้อนี้เป็นไปตามแนวเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ

ข้อ ๙ วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ใจความ ในกรณีที่วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีความสัมพันธ์อย่างไม่อิสระกับวิสาหกิจของอีกประเทศหนึ่งในลักษณะการเข้าไปควบคุม ร่วมทุน หรือจัดการในวิสาหกิจของประเทศคู่สัญญาทั้งสอง เป็นผลให้กำไรของวิสาหกิจใดต่ำกว่าที่ควรจะเป็น (เช่น โดยการตั้งราคาทุนสินค้าให้สูงเกินปกติ) ให้ปรับปรุงกำไรเสียใหม่ให้ได้เท่ากับที่วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยอิสระ ควรจะได้และเก็บภาษีจากกำไรตามที่ปรับปรุงใหม่แล้วนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้แล้วกับประเทศอื่น ๆ เพื่อป้องกันการหลบเลี่ยงภาษีของบริษัทพหุชาติในลักษณะการกำหนดราคาโอน (Transfer pricing)

ข้อ ๑๐ เงินปันผล

ใจความ ๑. เงินปันผลที่บริษัทผู้จ่ายอยู่ในประเทศหนึ่ง และผู้รับอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ให้ประเทศผู้รับเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน อย่างไรก็ตาม ประเทศซึ่งบริษัทผู้จ่ายตั้งอยู่ก็มีสิทธิเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผล วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทผู้จ่ายปันผลในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๒. ถ้าผู้รับเงินปันผลมีสถานประกอบการถาวรหรือให้บริการวิชาชีพอิสระผ่านฐานประกอบการประจำในประเทศที่จ่ายเงินปันผล และสถานประกอบการถาวรมันเกี่ยวข้องกับการถือหุ้น อันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผล ประเทศที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่ อาจเรียกเก็บภาษีจากเงินปันผลได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ (แล้วแต่กรณี) แห่งอนุสัญญานี้

คำชี้แจง ๑. กฎหมายภายในปัจจุบันของประเทศไทยจัดเก็บภาษีจากเงินปันผลที่จ่ายให้กับบริษัทต่างประเทศในอัตราร้อยละ ๑๐ การกำหนดอัตราภาษีไว้ในอนุสัญญาไม่เกินร้อยละ ๑๐ ก็เพื่อเป็นพยานชั้นสูงไม่ให้มีการจัดเก็บภาษีสูงไปกว่านั้น หากอัตราภาษีภายในกำหนดไว้สูงกว่า แต่ถ้าผู้รับปันผลเข้ามามีสถานประกอบการถาวรในประเทศผู้จ่ายเงินปันผลจะต้องถูกเก็บภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ (แล้วแต่กรณี)

๒. การจำหน่ายเงินกำไรของสาขาไปให้สำนักงานใหญ่ที่ไทยจัดเก็บภาษีย้อยละ ๑๐ อยู่แล้วยังมีผลอยู่เช่นเดิม ไม่ได้รับผลกระทบจากข้อตกลงข้อนี้ ทั้งนี้ เพื่อให้มีความเท่าเทียมในภาระภาษีจากการลงทุนในรูปแบบต่างๆ ของบริษัทต่างประเทศไม่ว่าจะเข้ามาถือหุ้นในบริษัทไทย (บริษัทในเครือ) หรือเข้ามาเปิดสาขาของวิสาหกิจต่างประเทศโดยตรงในไทย

๓. ความข้อนี้ส่วนใหญ่มีลักษณะเช่นเดียวกับบทบัญญัติในอนุสัญญาหรือความตกลงที่ไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๑๑

ดอกเบี๋ย

ใจความ ๑. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และได้จ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้

๒. อย่างไรก็ตามประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยยังคงเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ จะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น

๓. ดอกเบี๋ยที่จ่ายให้รัฐบาลของอีกประเทศหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษี

๔. ถ้าผู้รับดอกเบี๋ยมีสถานประกอบการถาวรในประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ย ประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยอาจเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญานี้ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง อัตราภาษีที่จัดเก็บจากการจ่ายดอกเบี้ยไปต่างประเทศ กฎหมายไทยกำหนดไว้ใน อัตราร้อยละ ๑๕ अनुสัญญาให้ลดอัตราลงมาร้อยละ ๑๐ ซึ่งเป็นการลดอัตราลงมาจากเปรียบเทียบ สภาพเศรษฐกิจของทั้งสองประเทศพบว่า ฝ่ายไทยน่าจะมีแนวโน้มที่ดีกว่าในการเข้าไปลงทุนในทางกิจการ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมสถาบันการเงินในประเทศให้สามารถแข่งขันกับธุรกรรมของสถาบันการเงินต่างประเทศ ได้ แต่ถ้าผู้รับดอกเบี้ยมีสถานประกอบการถาวรในประเทศผู้จ่ายจะต้องเสียภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

ใจความ ๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลัง เก็บภาษีได้

๒. ประเทศที่มีการจ่ายค่าสิทธิอาจเก็บภาษีจากค่าสิทธิได้ด้วย ถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์ จากค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่งให้เก็บภาษีได้ในอัตราไม่เกินร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น สำหรับที่จ่ายไปเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ และไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

๓. ค่าสิทธิที่จ่ายจากประเทศหนึ่งให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่งโดยที่ผู้รับมีสถานประกอบการ ถาวร หรือฐานประกอบการประจำ อันเป็นเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธินั้นในประเทศแรกให้ใช้บทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง ๑. อัตราภาษีที่เก็บจากค่าสิทธิที่จ่ายให้ผู้รับในต่างประเทศตามกฎหมายภายในของไทย กำหนดไว้ร้อยละ ๑๕ अनुสัญญาให้ลดอัตราลงมาร้อยละ ๕ และร้อยละ ๑๐ เนื่องจากเปรียบเทียบตาม สภาพเศรษฐกิจของทั้งสองประเทศพบว่า ฝ่ายไทยน่าจะมีแนวโน้มที่ดีกว่าในการจำหน่ายสิทธิในแขนงต่างๆ ให้กับทางกิจการ แต่ถ้าผู้รับค่าสิทธิมีสถานประกอบการถาวรอยู่ในประเทศผู้จ่าย จะต้องเสียภาษีจากฐาน กำไรตามข้อ ๗

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และตามแบบฉบับโอ.อี.ซี.ดี.

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

- ใจความ** ๑. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในประเทศที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในธุรกิจของสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำของผู้ให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระซึ่งตั้งอยู่ในประเทศใดนั้นอาจเก็บภาษีได้
๓. ผลได้จากการจำหน่ายเรือ อากาศยาน ยานพาหนะทางถนนและทางราง หรืออสังหาริมทรัพย์ บรรดาที่เกี่ยวข้องกับการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่ของผู้จำหน่ายเท่านั้น
๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินอื่นนอกจากที่กล่าวมาข้างต้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศถิ่นที่อยู่ของผู้จำหน่ายเท่านั้น เว้นแต่ผลได้จากการจำหน่ายหุ้นของบริษัทที่ทรัพย์สินหลักประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ให้เก็บภาษีได้ในประเทศนั้น

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีสาระสำคัญส่วนใหญ่เช่นเดียวกับอนุสัญญาหรือความตกลงที่ไทยได้เจรจาไว้กับประเทศต่างๆมาแล้ว

ข้อ ๑๔
บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

ใจความ บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่ง หากได้รับเงินได้จากการบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมอิสระ ให้เก็บภาษีได้ในประเทศนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม อาจเก็บภาษีได้ในอีกประเทศหนึ่งถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนด

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีลักษณะการใช้บังคับเช่นเดียวกับอนุสัญญาหรือความตกลงที่เคยทำไว้กับประเทศอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะยกเว้นภาษีให้กับคนชาติของประเทศหนึ่งที่มีเงินได้เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่ง ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดไว้

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

ใจความ ๑. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ อันคล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับจากการจ้างงานในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังสามารถเรียกเก็บภาษีได้ เว้นแต่เข้าเงื่อนไขต่อไปนี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศแรกเท่านั้น

ก. ผู้รับอยู่ในประเทศหลังเป็นระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลา รวมกัน ไม่เกิน ๑๘๓ วัน และ

ข. ค่าตอบแทนนั้นไม่ได้จ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหลัง และ

ค. ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในประเทศหลัง

๒. ค่าตอบแทนจากการทำงานเป็นลูกเรือในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจของประเทศใด ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อยกเว้นภาษีแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาที่นายจ้างส่งเข้ามาอยู่ในอีกประเทศหนึ่งเพียงชั่วคราวเพื่อทำงานในอีกประเทศหนึ่งนั้นถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้แล้ว ประเทศแหล่งเงินได้จึงจะยกเว้นภาษีให้

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ใจความ ค่าป่วยการของกรรมการซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับจากบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังมีสิทธิเก็บภาษีได้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และตามที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

ใจความ ๑. เงินได้ของนักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา ให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง

๒. ในกรณีที่เงินได้อันเกิดจากการแสดงของนักแสดง หรือนักกีฬาสาธารณะเกิดขึ้นกับผู้อื่น มิใช่กับตัวผู้แสดง หรือนักกีฬาเอง เงินได้นั้นให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง โดยไม่ต้องคำนึงถึง บทบัญญัติในข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕

๓. เงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งจากกิจกรรมในอีกประเทศหนึ่ง ตาม (๑) และ (๒) จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกประเทศหนึ่ง ถ้าการไปเยือนอีกประเทศหนึ่งนั้น ได้รับเงินอุดหนุนส่วนใหญ่จาก กองทุนสาธารณะ

คำชี้แจง ๑. ผลแห่งข้อนี้ทำให้นักแสดงและนักกีฬาของประเทศหนึ่งที่ไม่ไปแสดงในอีกประเทศหนึ่ง ต้องเสียภาษีให้แก่ประเทศหลัง แม้ว่าจะอยู่ในประเทศหลังไม่ถึง ๑๘๓ วัน ตามข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕

๒. ผลอีกประการหนึ่งของข้อนี้ได้แก่ การจัดการมหรสพ หรือการจัดให้มีการแสดงของ นักแสดงและนักกีฬา ต้องเสียภาษีในประเทศที่มีการแสดงด้วย แม้ว่าจะไม่มีสถานประกอบการถาวรใน ประเทศที่มีการแสดงตามนัยที่กล่าวในข้อ ๗

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญและการจ่ายเงินอื่นที่คล้ายคลึงกัน

ใจความ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายจากแหล่งในประเทศหนึ่ง ให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งอันเนื่องมาจากการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้ในประเทศนั้นเท่านั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆมาแล้ว (แต่ประเทศ ถิ่นที่อยู่ต้องทำหน้าที่จัดภาษีซ้อนให้)

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

ใจความ ๑. ค่าตอบแทนนอกจากเงินบำนาญที่รัฐบาล หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของประเทศหนึ่ง จ่ายให้แก่บุคคลธรรมดาเกี่ยวกับงานบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหาร จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น

อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศ ซึ่งการให้บริการเกิดขึ้น หากผู้ให้บริการนั้นเป็นบุคคลธรรมดาที่เป็นคนชาติและมีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น หรือการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของผู้ให้บริการนั้นมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพียงมุ่งประสงค์เพื่อให้บริการนั้นเท่านั้น

๒. เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดย หรือจ่ายจากกองทุนที่ตั้งขึ้นโดยประเทศหนึ่งหรือหน่วยงานของรัฐบาลของประเทศหนึ่งให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับการบริการที่ให้แก่ประเทศนั้นให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น แต่ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของอีกประเทศหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะประเทศหลัง

๓. ถ้าเป็นการจ่ายค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องมาจากการที่เกี่ยวกับธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐบาลของประเทศหนึ่งให้ใช้ข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ บังคับ

คำชี้แจง ข้อนี้ต้องการจะให้ประเทศผู้จ่ายเงินได้เป็นผู้เก็บภาษีแต่ประเทศเดียวเท่านั้น โดยมีข้อยกเว้นบางประการ และถ้าเป็นเงินที่รัฐบาลจ่ายเกี่ยวกับธุรกิจ เงินได้นั้นอยู่ในบังคับเช่นเดียวกับเงินได้ที่เอกชนจ่าย อย่างไรก็ตาม อนุสัญญายังคงสงวนสิทธิให้ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ยังคงมีสิทธิจัดเก็บภาษีได้แต่เพียงฝ่ายเดียวจากผู้มีถิ่นที่อยู่และคนชาติของประเทศตน ซึ่งเป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้ตกลงไว้กับประเทศอื่นๆ

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

ใจความ เงินที่จ่ายให้นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งก่อนที่จะมาเยือนของอีกประเทศหนึ่งและอยู่ในประเทศนั้นเพียงเพื่อศึกษา ฝึกอบรม หรือผู้รับได้ทุนหรือรางวัลจากรัฐบาลของประเทศคู่สัญญาจะไม่ถูกเก็บภาษีในประเทศนั้น หากเงินที่ได้รับนั้นได้รับจากภายนอกประเทศที่มีการฝึกอบรมนั้น และเงินที่ได้รับจากการให้บริการส่วนบุคคลในประเทศที่มีการศึกษาหรือการฝึกอบรมเป็นรายได้ที่จำเป็นในการครองชีพและการศึกษา

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๑
ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

ใจความ ๑. คำตอบแทนซึ่งศาสตราจารย์ ครู ซึ่งเป็นหรือในเวลาก่อนหน้ามาเยือนในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และผู้ซึ่งปัจจุบันอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเป็นระยะเวลา ไม่เกิน ๒ ปี เพื่อความมุ่งประสงค์ในการค้นคว้าการศึกษาขั้นสูงหรือการวิจัยหรือการสอนในมหาวิทยาลัย หรือได้รับจากการทำงานเช่นว่านั้น ตามคำเชิญของสถาบันการศึกษาสาธารณะใดๆ ให้ได้รับการยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่ง

๒. การวิจัยที่กล่าวถึงไม่ได้หมายถึงการวิจัยเพื่อประโยชน์ของเอกชน โดยเฉพาะหรือเอกชนอื่นใด

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวทางที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่น ๆ

ใจความ รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่บุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่ เว้นแต่บุคคลนั้นดำเนินธุรกิจในอีกประเทศหนึ่ง ให้อีกประเทศหนึ่ง ยังคงมีสิทธิในการจัดเก็บภาษีจากเงินได้นั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวทางที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๓
การจัดภาษีซ้อน

ใจความ เมื่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับเงินได้จากอีกประเทศหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้นั้น ถูกเก็บภาษีในประเทศแรกและประเทศหลัง ประเทศแรกที่เป็นประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ต้องจัดการเก็บ ภาษีซ้อนโดยยอมให้นำภาษีที่เสียไว้ในประเทศแหล่งเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นมาหักออกจาก ภาษีที่คำนวณได้ในจำนวนเท่ากับภาษีที่จ่ายในประเทศแหล่งเงินได้ อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้น จะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีของประเทศถิ่นที่อยู่ที่คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าว

คำชี้แจง

๑. บรรดากฎหมายภาษีอากรในประเทศไทย ยังมีผลใช้บังคับจัดเก็บภาษีได้เต็มที่ หากไม่ขัดกับอนุสัญญานี้หรือหากใช้แล้วเป็นคุณแก่ผู้เสียภาษียิ่งกว่าอนุสัญญานี้
๒. เงินได้ที่กำหนดให้สิทธิประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้จัดเก็บภาษีได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น เงินได้จากการทำงานของลูกจ้างในประเทศนั้น ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่จะยกเว้นให้ไม่ต้องมีการจัด การซ้ำซ้อนของภาษี เพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น
๓. เงินได้ที่ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่เก็บได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น เงินได้จากการขนส่ง โดยทางอากาศยานระหว่างประเทศ ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ให้การยกเว้นไม่ต้องให้เครดิตภาษี เพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น

๔. ในกรณีที่ทั้งสองประเทศมีสิทธิจัดเก็บภาษีจากเงินได้ประเภทใดประเภทหนึ่ง เช่น เงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้รับเงินได้จะจัดการซ้ำซ้อนของ ภาษีด้วยวิธีเครดิตธรรมดา เช่น บริษัทไทย ได้รับค่าสิทธิจากประเทศทาจิกิสถาน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ประเทศทาจิกิสถานเก็บภาษีไว้ ๑๕,๐๐๐ บาท ประเทศไทยในฐานะประเทศผู้เป็นเจ้าของถิ่นที่อยู่ของ บริษัทนั้น จะต้องจัดภาษีไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

จำนวนเครดิตที่ยอมให้

$$= \frac{\text{เงินได้ประเภทค่าสิทธิ (จากประเทศทาจิกิสถาน)}}{\text{เงินได้ทุกประเภท(ที่ได้ทั้งในและนอกประเทศ)}} \times \frac{\text{ภาระภาษีทั้งสิ้นที่ชำระ}}{\text{ตามกฎหมายไทย}}$$

สมมติว่าเงินได้จากการประกอบกิจการทั้งสิ้นในประเทศ และจากต่างประเทศของบริษัทนี้

$$= ๑,๐๐๐,๐๐๐ \text{ บาท อัตราภาษีไทย } ๓๐\% \text{ ภาระภาษี } = ๓๐๐,๐๐๐ \text{ บาท}$$

$$\begin{aligned} \text{จำนวนเครดิตที่ยอมให้} &= \frac{๑๐๐,๐๐๐}{๑,๐๐๐,๐๐๐} \times ๓๐๐,๐๐๐ \\ &= ๓๐,๐๐๐ \text{ บาท} \end{aligned}$$

สรุปความได้ว่า ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ยังคงเก็บภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศของตน และประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้มีเงินได้จะยอมให้มีการเครดิตภาษีเท่ากับจำนวนภาษีที่เสียไป แต่อย่างไรก็ตาม การให้เครดิตเช่นว่านั้นต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกัน

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

- ใจความ**
๑. คนชาติและสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจของประเทศหนึ่งจะต้องได้รับการปฏิบัติในทางภาษีอากร โดยไม่เสียเปรียบกว่าคนชาติและวิสาหกิจของประเทศหลังในภาวะการณ์เช่นเดียวกัน
 ๒. วิสาหกิจของประเทศหนึ่งเมื่อถูกควบคุมหรือเป็นเจ้าของโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับโดยประเทศแรกให้เสียภาษีใดๆ ที่เป็นภาระหนักกว่าหรือนอกเหนือไปกว่าที่วิสาหกิจอื่นๆ (ที่คล้ายคลึงกัน) ในประเทศแรกถูกกำหนดให้ชำระ

- คำชี้แจง** ๑. เพื่อให้ประเทศคู่สัญญาปฏิบัติต่อคนชาติ และสถานประกอบการถาวรของประเทศ
อย่างเท่าเทียมกัน
๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนว โอ.อี.ซี.ดี และตามที่ประเทศไทยได้ตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

- ใจความ** ๑. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในแต่ละประเทศอาจยื่นเรื่องราวต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ (รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมายในกรณีของประเทศไทย) ในเมื่อพิจารณาเห็นว่าประเทศใด
ประเทศหนึ่ง หรือทั้งสองประเทศปฏิบัติขัดกับอนุสัญญา การยื่นคำร้องจะต้องยื่นภายในเวลาสามปี
นับจากเวลาที่ได้รับแจ้งว่าได้มีการปฏิบัติโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๒. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศทั้งสองอาจทำความตกลงเพื่อแก้ไขปัญหาหรือข้อ
สงสัยใดๆ ตามอนุสัญญานี้ได้ และอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ใน
อนุสัญญานี้

- คำชี้แจง** ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น ๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

- ใจความ** ๑. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การ
ปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายของประเทศคู่สัญญาโดยให้ถือเป็นความลับ ทั้งนี้ เท่าที่
ไม่ขัดกับกฎหมาย หรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของประเทศของตน

๒. การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ จะต้องไม่เป็นการบังคับให้ประเทศใดประเทศหนึ่งเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ วิชาชีพ กรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศที่เปิดเผยแล้วขัดต่อนโยบายของรัฐ

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๘

เจ้าหน้าที่ทางการทูต และเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ใจความ อนุสัญญานี้จะไม่กระทบกระเทือนถึงเอกสิทธิ์ทางการราชการซึ่งผู้แทนทางการทูต และเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลของประเทศคู่สัญญามีอยู่ตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามความตกลงพิเศษทั้งหลาย

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และตามที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว โดยอาศัยพื้นฐานจากหลักแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ ๒๘

การเริ่มใช้บังคับ

ใจความ อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อประเทศคู่สัญญาทั้งสองมีการแลกเปลี่ยนหนังสือระหว่างกัน เพื่อให้อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จะมีผลกับจำนวนเงินได้ที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ จะมีผลกับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

คำชี้แจง ความข้อนี้เป็นข้อตกลงของทั้งสองฝ่ายที่จะให้อนุสัญญาหรือความตกลงมีผลใช้บังคับเมื่อใด ซึ่งอนุสัญญาแต่ละฉบับจะมีระยะเวลาของการเริ่มต้นใช้บังคับไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและกฎหมายของประเทศคู่สัญญา แต่ในหลักการจะต้องให้มีผลในปีภาษีถัดจากปีที่มีผลบังคับ เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบที่ต้องคืนภาษีที่เก็บไว้เต็มตามที่ตามกฎหมายภายใน

ข้อ ๒๙ **การเลิกใช้**

ใจความ ๑. ประเทศคู่สัญญาอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ ภายหลังจากให้อนุสัญญามาแล้วอย่างน้อย ๕ ปี โดยแจ้งการบอกเลิก โดยทางทูลทูต ๖ เดือนก่อนปีที่ต้องการให้มีผลเลิกใช้

๒. สำหรับภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย จะมีผลเลิกใช้บังคับกับเงินได้ที่จ่ายในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีถัดจากปีที่แจ้งการบอกเลิก และภาษีเงินได้อื่น ๆ จะมีผลเลิกใช้บังคับกับเงินได้ที่เกิดขึ้นในปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่ ๑ มกราคมของปีถัดจากปีที่แจ้งการบอกเลิก

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้กับประเทศอื่น ๆ